

РЕШЕНИЕ

№ 3248

гр. София, 25.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 02.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **3357** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба вх. №10800 от 13.04.2020г. по описа на Административен съд – София-град /АССГ/, подадена от П. Г. П., [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „б“, ап. 25 срещу Решение №2153-21-47/28.02.2020г. на Директора на Териториална поделение- С.-град на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ), с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН]/5 от 08.11.2019г., издадено от длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

С жалбата се твърди, че оспореното решение е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби и при съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че АО не е съобразил обстоятелството, че за периода 2.07.2018г. – 30.09.2019г. липсва валидно Експертно решение /ЕР/ на Териториалната експертна лекарска комисия /ТЕЛК/ по вина на компетентните здравни органи на НОИ, които са водили кореспонденция как следва да бъде поправено издаденото ЕР на ТЕЛК със срок до 2 юли 2018г. и поради тази причина не е подал искане да бъде издадено ново ЕР. Жалбоподателят изтъква, че е предприел действия за издаване на ново ЕР на 10.03.2019г., което е прието за основателно и издадено на 30.09.2019г., поради което правото на инвалидна пенсия е възникнало именно от 10.03.2019г.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П. с пълномощно,

който поддържа жалбата. В проведеното о.с.з. твърди, че жалбоподателят е бил възпрепятстван и не е могъл да подаде ново заявление за продължаване на инвалидната му сесия, защото се е водила преписка между НОИ, НАП и ТЕЛК. Посочва, че е налице хипотезата на чл. 97, ал. 3 КСО и непродължаването на инвалидната пенсия е по уважителна причина - инвалидът не е могъл да се яви, тъй като е трябвало да бъде преосвидетелстван и да му бъде възстановена пенсията. Претендира разноски, за които представя списък/лист 83/.

Ответникът – директорът на Териториално поделение на Националния осигурителен институт, чрез процесуалния си представител юрисконсулт П., който оспорва жалбата на основания, изложени в оспореното решение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на жалбоподателя адвокатско възнаграждение и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, като взе предвид представените с административната преписка писмени доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО от легитимирано лице, което има правен интерес, съдържа необходимите форма и реквизити, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

След преценка на събраните в производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 19.12.2017г. със Заявление с вх. №2112-21-4808 П. Г. П. е направил искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване за трайно намалена работоспособност /вид и степен на увреждане 50 на сто, към което е приложил изискуемите документи съгласно чл.3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ за преценка правото и определянето размера на пенсията.

От ЕР на ТЕЛК за общи заболявания с онкологични насоченост към СБАЛОЗ Е. [населено място] №2112/125/14.07.2017г. се установява, че след освидетелстване от ТЕЛК, на П. Г. П. е дадена оценка на работоспособността 50% трайно намалена работоспособност, с дата на инвалидизиране 15.07.2017 г. и срок на инвалидността —01.07.2018г.

ЕР на ТЕЛК е обжалвано по реда на чл.112 от Закона за здравето /33/ пред НЕЛК. По жалбата с постановено ЕР на Националната експертна лекарска комисия /НЕЛК/ № 0663/069/21.05.2018 г., с което ЕР на ТЕЛК е потвърдено по всички поводи, като за датата на инвалидизиране е посочено 15.07.2007 г. и срок на инвалидността-01.07.2018 г.

Поради допуснатата очевидна техническа грешка в ЕР на НЕЛК № 0663/069/21.05.2018 г., на основание чл.113, ал.2 от Закона за здравето в НЕЛК е образувано производство за преразглеждане на решението и е постановено ново ЕР на НЕЛК № 1260/125/09.10.2018 г. в мотивите, на което е посочено, че в ЕР на НЕЛК № 0663/069/21.05.2018 г. поради допуснатата техническа грешка в т.16, графа - дата на инвалидизация е записано 15.07.2007 г., а същото следва да се чете 15.07.2017г.

С Разпореждане №[ЕГН]/4 от 31.01.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, на основание чл.98, ал.8 от КСО на жалбоподателя е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в действителен размер, считано от 19.12.2017 г. - датата на подаване на заявлението. В мотивите на разпореждането е посочено, че считано от 02.07.2018г. пенсията се прекратява на основание чл.96, ал.1,

т.4 от КСО - отпадане на основанието за получаването ѝ.

Със Заявление с вх. №2107-21-1550/15.10.2019 г. П. Г. П. е направил искане за възобновяване на личната му пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Към заявлението е приложил ЕР на ТЕЛК № 2232/144/30.09.2019 г., с което му е дадена оценка на работоспособността 50 % трайно намалена работоспособност, с дата на инвалидизиране - 15.07.2017 г. и срок на инвалидността-01.09.2022г.

С Разпореждане №[ЕГН]/5 от 08.11.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, на основание чл.97, ал.2 от КСО личната пенсия на П. П. за инвалидност поради общо заболяване за трайно намалена работоспособност / вид и степен на увреждане 50 на сто е възобновена, считано от 30.09.2019г. - датата на издаване на ЕР на ТЕЛК № 2232/144/30.09.2019г.

С Решение №2153-21-47 от 28.02.2020г. на Директора на ТД-С.-град на НОИ е оставена без уважение жалба, предявена от П. Г. П. срещу Разпореждане №[ЕГН]/5 от 08.11.2019г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване /ПО/ като неоснователна и недоказана. АО е посочил, че правилно и законосъобразно пенсионният орган е постановил възобновяване на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на П. Г. П., считано от 30.09.2019г. - датата на възобновяване на правото на лицето, определена е влязъл в сила акт на органите на медицинската експертиза - ЕР на ТЕЛК I МБАЛ-II състав №2232/144/30.09.2019г., а не от 02.07.2018г. - претендираната от жалбоподателя дата.

Така постановеното решение е неправилно.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. Потвърденото с него разпореждане №2153-21-47/28.02.2020г. също е издадено от компетентен орган ръководител на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ-С. град. Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено при спазване на законоустановената форма. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Спорът по делото се свежда до правния въпрос правилно ли органите на НОИ са определили началният момент на отпускане на пенсията за инвалидност поради общо заболяване.

Спирането на пенсията се урежда в чл. 95 от КСО а прекратяването в чл. 96 от КСО. Съгласно чл. 97, ал. 1 КСО е предвидено, че спряната пенсия се възобновява, а прекратената се възстановява по писмено заявление на пенсионера, когато отпадне основанието за спирането или прекратяването ѝ, а в ал. 2 е посочено, че пенсията се възобновява или се възстановява от деня на отпадане на основанието за спирането или за прекратяването ѝ - ако заявлението е подадено в 3-годишен срок от тази дата, или от подаването му - когато срокът е пропуснат. В случая получаваната от П. лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване е била прекратена считано от 02.07.2018г.

С експертно решение на ТЕЛК №2232/144/30.09.2019г. на лицето е призната 50% трайно намалена работоспособност поради общо заболяване със срок на инвалидността – 01.09.2020г. и дата на инвалидизиране 15.07.2017г. Това означава, че компетентният орган на медицинската експертиза на работоспособността - в случая ТЕЛК, е приел, че пенсионерът не е преставал да бъде инвалид, считано от 15.07.2017г.. и то с трайно намалена работоспособност 50%, каквото е изискването на чл. 72 КСО.

Съгласно чл. 71 КСО лицата имат право на пенсия за инвалидност, когато са загубили напълно или частично работоспособността си завинаги или за продължително време. Според чл. 72 КСО пенсия за инвалидност се определя на лица с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане.

От съдържанието на цитираните текстове се налага изводът, че правното основание за получаване на пенсия за инвалидност е загубата на работоспособността в размер на 50 и над 50 на сто, а не самото експертно решение на органите на експертизата на работоспособността, което е удостоверяващ документ. В този смисъл са и следните решения на Върховния административен съд, VI отделение - решение № 4802 от 2.04.2012 г. по адм. д. № 15819/2011 г., решение № 5936 от 30.04.2014 г. по адм. д. № 1489/2014 г., решение № 3171 от 6.03.2013 г. по адм. д. № 15297/2012 г.

Компетентният орган за медицинската експертиза на работоспособността - в случая ТЕЛК, е определил срок на инвалидността до конкретна дата – 01.09.2022г., като е посочил, че датата на инвалидизиране е 15.07.2017г. Това означава, че датата, от която освидетелстваното лице има трайно намалена работоспособност 50 %, което представлява основание за определяне на лична пенсия за инвалидност възниква не от датата на издаване на експертното решение на ТЕЛК, а от датата, от което лицето има трайно намалена работоспособност 50 %, или в случая от 15.07.2017г. Именно това е датата, от която е отпаднало основанието за прекратяване на пенсията и това следва да бъде началната дата на възстановяване на пенсията, съгласно правилото по чл. 97, ал. 2, предложение първо КСО.

При това положение жалбоподателя – П. Г. П. непрекъснато е имал право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и прекратената такава трябва да бъде възстановена от датата на нейното прекратяване – 02.07.2018г.

Предвид изложеното, административния орган неправилно е определил и относно началната дата на възстановяване на тази пенсия. Ето защо следва да бъде постановено решение, с което да бъде отменен обжалваният акт и потвърденото с него разпореждане само в частта относно началната дата на възстановяването на пенсията, а преписката следва да бъде върната за издаване на разпореждане, с което да бъде определена начална дата на възстановяването на пенсията за инвалидност, считано от датата на нейното прекратяване.

При този изход на спора и на основание чл. 143 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноски в производството, съобразно представения по делото списък на разноските - 600 лв. адвокатско възнаграждение. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че претендираният адвокатски хонорар е заплатен в брой. Съдът намира също така възражението за прекомерност, направено от процесуалния представител на ответника за основателно, поради което адвокатското възнаграждение следва да бъде определено съгласно чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 500 лв.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София-град,34-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №2153-21-47/28.02.2020г. на Директора на Териториална

поделение - С.-град на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ), с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане №[ЕГН]/5 от 08.11.2019г., издадено от длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

ВРЪЩА преписката на Териториалното поделение на НОИ - С.-град, за ново произнасяне по подаденото от П. Г. П. Заявление вх. №2107-21-1550/15.10.2019г., при съобразяване на дадените с настоящото решение указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Териториално поделение – С. град на НОИ, да заплати на П. Г. П., [ЕГН] сумата в размер на 500 /петстотин/ лв., представляващи направени разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

съдия: